

Ce jug porți tu?

Ce jug porți tu?

Dumnezeu vorbește adesea în Cuvântul Său prin imagini, care pot fi înțelese de oamenii oricărui timp. Mai ales pentru aceia, care nu știu să citească sau să scrie, asemenea ilustrări sunt impresionante, pentru că le cunosc din viața de zi cu zi.

Jugul este o astfel de imagine. Prin jug se înțelege un obiect din lemn, care se pune pe grumazul animalelor cornute care trăgeau la car sau la plug. De cele mai multe ori se înjugă două animale într-un jug. Și oamenii folosesc juguri, pentru a purta cu ele poveri.

Jugul ilustrează pe de o parte smerenie/umilință și serviabilitate, pe de altă parte supunere și subjugare. Fiecare om poartă – de bunăvoie sau nu – unul sau chiar mai multe juguri. Întrebarea este doar ce fel de jug/juguri poartă.

1) Jugul oamenilor

De la căderea în păcat, oamenii se subjugă unii pe alții. Astfel citim despre Esau și Iacov: „Cel mai mare va sluji celui mai mic.” Esau a trebuit să-i slujească lui Iacov. Mai târziu, el a scuturat jugul de pe gâtul lui (Geneza 25.23; 27.40).

După ce Roboam, fiul lui Solomon, a fost făcut împărat, s-a sfătuit mai întâi cu bătrânii, apoi cu tinerii. Bătrânii l-au sfătuit să slujească poporului ca un rob și să-i spună cuvinte binevoitoare. Tinerii dimpotrivă i-au recomandat: spune poporului: „Dacă tatăl meu a pus asupra voastră un jug greu, eu voi adăuga la jugul vostru” (1 Împărați 12.6-11). Sfatul tinerilor a fost sfatul oamenilor. Așa spune și David pe drept: „Să cădem, te rog, în mâna Domnului, pentru că mari sunt îndurările Lui și să nu cad în mâna omului” (2 Samuel 24.14). Bănuim ce înseamnă cuvintele poetului în Psalm 66.12: „Ai lăsat oamenii să treacă peste capul nostru”? Sau ce a însemnat pentru Domnul ceea ce spune evanghelistul în cuvintele: „Pe Isus L- a lăsat în voia lor” (Luca 23.25)? – Și totuși există un jug mai aspru:

2) Jugul lui satan și al păcatului

Slavia lui Israel în Egipt sub faraon este o imagine izbitoare a sclaviei unui păcătos sub domnia lui satan, care este de la început un ucigaș (Ioan 8.44). La început i-a mers bine lui Israel în țara Gosen, apoi faraon l-a subjugat (Levitic 26.13). Israelii au fost obligați să facă multe cărămizi. Un timp au primit paie, apoi au trebuit să le adune și pe acestea.

Nu cunoaștem aceasta din viața noastră? „Mostra” este gratuită, pentru „livrare” primim însă factură. Orice patimă se desfășoară după acest principiu. Sfârșitul acestei sclavii este moartea. „Pe fiecare băiat care se va naște să-l aruncați în râu.” „Oricine practică păcatul este rob al păcatului.” „Plata păcatului este moartea” (Exod 1.22; Ioan 8.34; Romani 6.23). Acest jug poate să-l zdrobească numai Domnul Isus. Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, că El îl eliberează pe cel ce crede în El și îi dăruiește viață veșnică (Romani 6.17,18, 22)!

3) Jugul Legii

Dumnezeu a dat la Sinai poporului Israel Legea, pentru că ei i-au răspuns: „Tot ce a zis Domnul vom face” (Exod 19.8). Dar cei 1.500 ani de încercare sub Lege au arătat deplin că omul este incapabil să țină Legea. De aceea Hristos a pus capăt Legii, adică de când a venit El, Legea a încetat să fie mijlocul prin care să se ajungă la dreptatea lui Dumnezeu (Romani 10.4). Numai Domnul Isus ca Om a putut spune: „Legea Ta este înăuntrul inimii Mele.” Prin viața și moartea Sa a împlinit toate cerințele drepte ale lui Dumnezeu față de noi. Cine crede în lucrarea Sa, acelaia Dumnezeu îi socotește această lucrare și rezultatele sale. Acel om a murit împreună cu Hristos față de Lege.

Dar există oameni religioși care încearcă totuși să pună acest jug pe gâtul altora, deși atât ei înșiși, cât și părinții lor n-au putut să-l ducă (Fapte 15.10). Este un jug al robiei. Hristos însă ne-a chemat la libertate (Galateni 5.1). De aceea El ne spune: „Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihnă” (Matei 11.28).

4) Jugul lui Isus

Când Domnul Isus ne cheamă la Sine, El dorește mai întâi să ne dea ceva: odihnă, odihnă de jugul robiei păcatului și a legii. În al doilea rând, El ne spune: „Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, pentru că Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre.” Dacă ne plecăm sub jugul Său, găsim odihnă pentru împrejurările vieții noastre. El Însuși este blând și smerit. Dacă învățăm de la El, vom afla că jugul Său este ușor și povara Sa este ușoară. Dacă totuși cândva ne va deveni prea greu, El Însuși dorește să ne ușureze jugul, așa cum citim în Osea 11.4: „I-am tras cu legături omenești, cu funii de iubire. Și le-am fost asemenea celor care ridică jugul de pe grumazurile lor și cu blândețe le-am dat să mănânce.”

5. Jugul greșelilor mele

Poporul Israel cunoscuse mâna bună a Dumnezeuului său, totuși s-a împotrivit Dumnezeuului său. Prorocul Ieremia a trebuit să mărturisească împotriva lor și să spună: „Pentru că demult ți-ai sfărâmat jugul, ți-ai rupt legăturile și ai zis: Nu voi sluji!” (Ieremia 2.20). De aceea, Dumnezeu a trebuit să-i ducă sub jugul împăratului Babilonului (Ieremia 27.11, 12). Ei trebuiau să poarte jugul greșelilor lor. Dar și contra acestei disciplinări, poporul s-a răsculat. Ieremia a trebuit să le spună: „Tu ai sfărâmat jugurile de lemn și în locul lor ai făcut juguri de fier” (Ieremia 28.13). Dumnezeu însuși a trebuit să-i pună în jugul greșelilor lor (Plângerile lui Ieremia 1.14). Nu putem scăpa de disciplinarea lui Dumnezeu. Dacă Israel a învățat lecția și se va întoarce la Dumnezeul său, va avea parte de promisiunea din Ieremia 30.8: „Și va fi așa: în ziua aceea, zice Domnul oștirilor, voi sfărâma jugul lui de pe grumazul tău și-ți voi rupe legăturile; și străinii nu-l vor mai înrobi.”

Israel ne este aici un exemplu, cum ne educă Dumnezeu, când ne îndepărtăm de El. Cât de amar este când trebuie să purtăm jugul greșelilor noastre! Cât de rușinos este când Domnul trebuie să ne educe prin jugul lui Babel, adică jugul lumii! Iona de exemplu a aflat acest lucru, când a fugit de fața Domnului, iar comandantul vasului a trebuit să-i spună: „Ce faci tu, dormi? Ridică-te, cheamă pe Dumnezeul tău” (Iona 1.6). Dar Dumnezeu aude, când ne întoarcem și strigăm către El. Dumnezeu a ascultat rugăciunea lui Iona, când acesta era în burta peștelui: „Am strigat în strâmtorarea mea către Domnul și El mi-a răspuns; am strigat din pântecul Locuinței morților și Tu mi-ai auzit glasul.” „Dar eu îți voi jertfi cu glas de mulțumire... Salvarea este de la Domnul” (Iona 2.3, 9).

6. Jugul muncii

Jugul este și o imagine a muncii zilnice. Elisei tocmai ara cu doisprezece juguri, când Ilie l-a chemat la slujba de proroc (1 Împărați 19.16, 19). Elisei era harnic și iscusit în munca sa de agricultor. Pentru a ara cu douăzeci și patru de boi era nevoie de multă iscusință. Și numărul mare de boi arată că Elisei obținuse ceva prin munca sa. El se plecase sub disciplina zilnică a muncii. De aceea Dumnezeu îl putea pune într-o slujbă exigentă. Și apostolul Pavel ne-a dat un exemplu cum se muncește cu propriile mâini atât pentru propriile nevoi, cât și pentru cele ale celor nevoiași (Fapte 20.34, 35).

Jugul muncii este deci necesar și bun pentru noi. Dar să nu folosim munca sub formă de scuză, atunci când Domnul ne dă o lucrare. Unul din cei invitați la masă în pilda cinei celei mari a respins invitația la masă cu motivația: mi-am cumpărat cinci boi și trebuie să-i încerc! Când este vorba de munca zilnică, au valabilitate cuvintele: „Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu... și toate acestea vi se vor da pe deasupra” (Matei 6.33).

7. Jugul averii

Averea pământească poate deveni un jug. Iov avea printre altele 500 perechi de boi. Acest număr mare de animale ușurează desigur munca aratului. Dar dacă se înmulțesc foarte mult și inima noastră ține la aceștia, ei devin pentru noi un jug greu! Eclesiastul vorbește despre un rău care apasă greu asupra oamenilor: „Unul căruia îi dă Dumnezeu bogății, bunuri și onoare și sufletului său nu-i lipsește nimic din tot ce dorește, dar Dumnezeu nu-i dă putere să mănânce din ele, ci un străin mănâncă din ele” (Eclesiastul 6.1, 2).

8. Un jug nepotrivit

Deja în Lege, Dumnezeu a spus să nu se are cu un măgar și cu un bou (Deuteronom 22.10). Aceasta are mai întâi o însemnătate practică: cu un atelaj inegal nu se pot trage brazde drepte. Dar aceste cuvinte au fost scrise și pentru noi, ca să ne dea o învățătură spirituală: „Nu vă înjugați nepotrivit cu cei necredincioși” (2 Corinteni 6.14). Urmările unui jug nepotrivit sunt atât de grave, încât credincioșii nu trebuie să intre în astfel de legături cu necredincioșii, cum ar fi de exemplu căsătoria. Pavel pune cinci întrebări, pentru a arăta incompatibilitatea acestor două părți: - Ce legătură este între dreptate și nedreptate? - Ce părtășie are lumina cu întunericul? - Ce înțelegere este între Hristos și Belial? - Ce parte are un credincios cu un necredincios? - Ce înțelegere este între templul lui Dumnezeu și idolii?

Răspunsul este de fiecare dată: nici una. În schimb, Dumnezeu dorește să fie Tatăl fiecăruia, care se pune deoparte pentru El. Nu are aceasta o greutate mult mai mare decât o partidă bună în căsătorie?

9. Un rob sub jug

Purtarea jugului nu este numai soarta animalelor, ci și a oamenilor. A fi un rob sub jug indică spre poziția socială a unui sclav, ceea ce era desigur o soartă foarte grea. Pavel îndeamnă pe astfel de oameni să acorde stăpânilor lor toată onoarea care le revine, pentru ca Numele lui Dumnezeu și învățătura să nu fie vorbite de rău (1 Timotei 6.1). Dar dacă sclavii credincioși se puteau elibera, să folosească acea libertate (1 Corinteni 7.21). Atât pentru cei supuși, cât și pentru stăpâni este valabil îndemnul: „Ați fost cumpărați cu un preț; nu vă faceți robi ai oamenilor” (1 Corinteni 7.23). Te poți găsi într-o poziție socială liberă, dar totuși, de exemplu printr-un mic credit, să devii un sclav al oamenilor.

10. Tovarăși de jug

În slujba pentru Domnul nu suntem singuri. El a pus la stânga și la dreapta noastră frați și surori. El însuși i-a trimis pe ucenici doi câte doi. Să ne gândim de exemplu la Ioan și Petru, care la început au fost împreună pescari și care apoi au fost chemați împreună de Domnul să devină

pescari de oameni. Sau la Pavel, care mergea adesea cu Sila, cum au fost bătuți în Filipi și apoi înțemnițați, dar au putut și să se roage și să cânte cântări de laudă fiind în butuci. Altă dată, Pavel a slujit cu Tit, pe care îl numește tovarășul său (2 Corinteni 8.23). Despre Epafrodit, Pavel vorbește în mod deosebit, pe care îl numește tovarăș de jug (Filipeni 4.3). Niciun altul n-a primit atâtea nume ca Epafrodit: fratele meu, colaboratorul meu, împreună cu mine luptătorul, trimisul vostru și slujitorul nevoilor mele (Filipeni 2.25). Ei munciseră împreună pe același câmp de lucru. Ei au făcut aceasta având aceeași gândire, imitându-L pe Domnul Isus. Ei au călcat pe aceleași urme, mergând în același ritm și cu privirea îndreptată în aceeași direcție spre o țintă comună – Hristos (Filipeni 3.16, 17).

Dacă ne gândim la însemnătatea tuturor acestor imagini, înțelegem că Dumnezeu nu dorește niciodată să pună asupra noastră un jug greu. Poverile greu de dus sunt o invenție a lui satan și a oamenilor. De aceea Dumnezeu ni l-a trimis pe Hristos. El ne-a eliberat de orice robie, ca să putem purta jugul Său blând și ușor. Să purtăm acest jug deja din tinerețe (Plângerile lui Ieremia 3.27)!

clickbible.org